

51 של בשר בהמה שחוטה, ואין ניכר איזו היא הנבילה ואיזו היא
52 השחוטה, נתבטלה חתיכת הנבילה שהיא המיעוט בחתיכות
53 השחוטה שהן הרוב, ושוב אינה מטמאה, לפי שהיא תערובת מין
54 בשאינו מינו, שכן אי אפשר (לנבילה שתיעשה שחוטה) [לחתיכת
55 הבשר השחוטה שתיעשה – שתחול עליה תורת נבילה] לענין
56 טומאה, ולפיכך חשובה השחוטה כמו שאינה ממין הנבילה
57 והנבילה בטילה בה, גם לדעת רבי יהודה הסובר (מנחות כג.) שמין
58 במינו אינו בטל. ואם אמרת שהטומאה שנתבטלה עדיין חשובה
59 כאילו היא קיימת, קשה נהי' –אמנם] דבמגע לא מטמא, מכל מקום
60 למטא במשא, ומדוע סתם רב חסדא דבריו שהנבילה בטילה, ולא
61 פירט שבטלה רק לענין מגע.
62 מתרצת הגמרא: אמר ליה רב דימי לאביי, אתון בדרב הך דא
63 מתניתו לה – אתם שונים את ההלכה הזאת בשם רב חסדא, ואם
64 רב חסדא אמר כן בודאי שנתכוין לומר שאינה מטמאה לא במגע
65 ולא במשא, לפי שרב חסדא אמורא היה, ודרכו של אמורא לפרש
66 דבריו, ואם היתה כוונתו לטומאת מגע בלבד, היה לו לפרש, אן
67 בדרב הך מתניתו לה – אבל אנחנו שונים את ההלכה הזאת
68 בשם רבי חייא, ואין דרך התנא לפרש כל כך, דתני רבי חייא –
69 שנה רבי חייא בברייתא, נבילה ושחוטה במילות זו בזו לפי שהיא
70 תערובת מין בשאינו מינו, ואיתמר עליה – ונאמר על הלכה זאת,
71 אמר רבי יוסע ברי חנינא, טהור מלמטא במגע אבל מטמא
72 במשא. והטעם בזה, לפי שהטומאה שנתבטלה, עדיין חשובה היא
73 כקיימת, ומטעם זה גם במים הטמאים שנתבטלו בציר, אם ניתוספו
74 עליהם מים טהורים, מצא מין את מינו ונתעוררה הטומאה
75 שנתבטלה.
76 מקשה אביי לרב דימי על שיטת רבי ירמיה: והא דתני, רבי אליעזר
77 בן יעקב אומר, בהמה נפה שעדיין לא ילדה ששפעה חררת דם
78 – שהפילה חתיכת דם, והוא סימן שהיה בה ולד שנימוח בה, הרי זו
79 תקבר – קוברים את החררה כאילו היה בה בכור ונפטרה מן
80 הכבוד – הולד הבא שתלד אין בו דיני בכור, ותני –(ושנה) רבי
81 חייא בברייתא, אינה מטמאה לא במגע ולא במשא, והתבאר לעיל
82 (כג.) שהטעם בזה הוא מפני שנתבטלה ברוב דם וגוונים היוצאים
83 עמה. ולדברייך שהטומאה שהתבטלה נחשבת כאילו קיימת, קשה,
84 אמאי – מדוע הדין כן, (ד) נהי' [ד]במגע לא מטמא, מכל מקום
85 תטמא במשא. אישתיק – שתק רב דימי, ולא היתה בידו תשובה על
86 קושיית אביי.
87 אבל הגמרא מתרצת: דלמא (ודאי) שאני הכא דהויא לה טומאה
88 סרוחה – אולי שונה הדבר כאן בחררה, שהיא טומאה סרוחה,
89 כלומר, שהולד שהיה בחררה התעפש ואינו ראוי עוד לאכילה, ולכן
90 אינו מטמא.
91 מקשה הגמרא על תירוץ זה: הניחא לפר פדא, דאמר טומאה
92 תמורה עד לגר – הנבילה מטמאת טומאה חמורה, שהיא טומאת
93 משא, כל זמן שהיא ראויה לאכילה לגר תושב, כלומר, לאדם, אבל
94 אם סרחה כל כך עד ששוב אינה ראויה לאכילת אדם, שוב אינה
95 מטמאה במשא, וטומאה קלה עד לכלב – אבל עדיין מטמאה
96 הנבילה בטומאה קלה, שהיא טומאת מגע, עד שתתעפש לגמרי ולא
97 תהיה ראויה אף לאכילת כלב, ולפיכך הדבר מובן, שכן הא לא תויא
98 לגר – חררה זו אינה ראויה לאכילת גר לפי שסרוחה היא, ולפיכך
99 אינה מטמאה במשא, וגם במגע אינה מטמאה לפי שהולד נתבטל
100 ברוב דם וגוונים היוצאים עמו, אלא לרבי יוחנן דאמר,

1 לרבי אליעזר מה תהא עליהן, כלומר, לדעת רבנן הרי שנינו שכל
2 התערובת תאכל באופן שהחולין לא יוכלו לקבל טומאה, אבל לרבי
3 אליעזר הסובר שיש להוציא מהתערובת סאה אחת ותולים שהיא
4 הסאה שנפלה, יש לברר האם צריך להקפיד על השאר שלא יוכל
5 לקבל טומאה מן התרומה הטמאה שבתוכה או לא. משיבה
6 הברייתא, גם לרבי אליעזר הפירות הנותרים יאכלו נקודין, או
7 קלוזת, או ילושו במי פירות, או תתחלק לעיסות וכלבד שלא
8 יהא כביצה במקום אחד, וכמבואר בדעת רבנן.
9 ואמר עולא, מה הפעם שצריך להקפיד שלא יקבלו טומאה ולא
10 נוהגים בתערובת כחולין גמורים, והרי לרבנן התרומה הטמאה
11 נתבטלה לגמרי, ולרבי אליעזר מלבד הביטול גם אומר שאותה סאה
12 כבר יצאה מהתערובת, גזירה שפא יביא קב חולין טמאים במקום
13 אחר, ויערבם בקב ועוד מין זה – מתערובת זו, סבר איכסלינהו
14 ברובא – וסבור שבכך יוכל לבטל את הקב של החולין הטמאים ברוב
15 החולין הטהורים, ובאמת אינו כן, שהרי בין דאיכא האי משהו –
16 מאחר שיש בתערובת מעט מן התרומה הטמאה, נמצא שבאשר
17 מערב אותה עם קב אחר של חולין טמאים, מצא מין את מינו
18 וניער – מצטרף המעט תרומה טמאה לקב חולין הטמאים, ומעתה
19 שוב אין כאן מיעוט של טומאה רק מחצה על מחצה, ועל ידי כן
20 נתעורר אותו משהו מתורת הביטול שהיתה עליו וחזר לטומאתו.
21 ומכאן מוכיח רב דימי לאביי שטומאה שנתבטלה, יכולה להתעורר
22 ממצב הביטול ולחזור לטומאתה. ולכן מים טמאים שנתבטלו בציר,
23 אין לערבם בקדירה, שכן כאשר יצטרפו אותם מים עם המים של
24 התבשיל, יתעוררו מתורת ביטולם ויחזרו לטומאתם הראשונה,
25 וכרבי ירמיה.
26 דוחה הגמרא: אמר ליה אביי לרב דימי, וכי אם מצאנו שטומאה
27 עזרת טומאה יש להוכיח מכך שגם תורה עזרת טומאה. כלומר,
28 אין הוכחה מדוברי עולא לדין ציר, לפי שבדברי עולא החשש הוא
29 שיביא חולין טמאים, ועל ידם תתעורר הטומאה שהתבטלה בתוך
30 התערובת, אבל בציר, המים של הקדירה הם טהורים ומנין שבכוחם
31 לעורר את המים הטמאים שנתבטלו בציר, ולהחזירם לטומאתם.
32 הגמרא מקשה על רב ירמיה, ממשנה הדנה באפר פרה הראוי
33 להואה, שנתערב באפר פסול: איתביה – הקשה אביי לרבי ירמיה,
34 שנינו במסכת פרה (פ"ט מ"ז), אפר של פרה אדומה הקשר להואה,
35 שנתערב באפר מקלה – אפר אחר, הולכין אחר הרוב למטא, שאם
36 הרוב הוא מאפר הפרה מטמאה התערובת את הנוגע בה כדין נוגע
37 במי פרה. אי רובא –(ואם הרוב) אפר מקלה הוא, לא מטמא. ואי
38 אמרת טומאה במאן דאיתיה דמי – ואם אתה סובר שהטומאה
39 נחשבת קיימת, ולכן אם מצאה טומאה אחרת מצטרפת אליה, נהי
40 דבמגע לא מטמא, למטא במשא – אמנם אפר מעורב זה אינו
41 מטמא במגע, מפני שכל הנוגע בו תולין שנגע רק בחלק הטהור שבו,
42 מכל מקום יטמא במשא, שכן הנושא את האפר המעורב נשא גם את
43 החלק הטמא שבו, ומי חטאת ואפר חטאת מטמאים גם במשא,
44 כמבואר במסכת יומא (ד').

45 מתרצת הגמרא: הא איתמר עליה – הרי נאמר בבית המדרש על
46 משנה זו, אמר רבי יוסי ברי חנינא, מה ששנינו שאם הרוב הוא
47 אפר מקלה טהור, ביאור הדבר הוא, שטהור מלמטא במגע, אבל
48 מטמא הוא במשא. ולכן אין קושיא מכאן על רבי ירמיה.
49 אביי מוסיף להקשות על רבי ירמיה: והאמר רב חסדא, נבילה
50 במילה בשחוטה – חתיכה של בשר נבילה, שנתערבה בשתי חתיכות

המשך ביאור למס' בכורות ליום ראשון עמ' א

5 סוברים כדעת זעירי, שבהמה שטינפה אינה מקבלת זכר שלושים יום
6 אחר הטינוף, והקא – וכאן, 'גמריה' ו'סברייה', פילודת למקופיעין
7 קמיילגני – נחלקו האם לפעמים בהמה יולדת קודם שנשלם החודש
8 החמישי להריגונה,

1 שהרי אין הלידה של סוף השנה מוכיחה שהטינוף של החודש
2 השביעי לא היה טינוף גמור, ולכן הולד ספק בכור.
3 ביאור נוסף: ואיבעית אימא – ואם תרצה תוכל לומר, דכילי עלמא
4 – לדעת כולם, בין לפי גמריה ובין לפי סבריה, אית להו דיעורי –

לערב בו רק פחות ממחצה מים, מכל מקום על ידי שנפלו עליהם עוד משדו מים, עד שנהיו המים מחצה ומחצה עם הציר, חוזרת למקומה הטומאה שנתבטלה, לפי שאין ביטול ב'מחצה' על מחצה.
מתרצת הגמרא: **אִימָא, עַד מְחֻצָּה** – אכן כך אמר רב נחמן שיש ללמוד מן המשנה שעמי הארץ נחשדו לערב קרוב למחצה מים בציר, ולכן אם נפל שם עוד משדו מים נעשו מחצה על מחצה ואינם בטלים עוד.
מתרצת הגמרא תירוץ נוסף: **אִיבְעִית אִימָא**, בודאי רב נחמן דייק מן המשנה שנחשדו עמי הארץ לערב מחצה מים בציר, לפי שאם היו מערבים בו פחות מזה, אפילו אם נפל לתוכו עוד מים עד שנעשו המים מחצה על מחצה, אין הציר חוזר לטומאתו, שכן **טוּמְאָתָּא עִם הָאֲרֵץ** היא גזירה מִדְרַבְנָן, וכמו כן **טוּמְאָתָּא מְשַׁקֵּן** – הדין שמשקים מקבלים טומאה, הוא מִדְרַבְנָן, שמן התורה אין המשקין מקבלים טומאה, וּבְרַבְנָא גִזְרֵי רַבְנָן, כַּפְלָא וּפְלָא לֹא גִזְרֵי בְּהַ רַבְנָן – רק במקום שהמים הם הרוב, גזרו חכמים עליהם טומאה, אבל במקום שהם רק מחצה על מחצה לא גזרו עליהם טומאה.

משנה

המשנה שלפנינו מבארת דינה של כהמה שאין ידוע אם כיברה או לא, שאם היא מניקה, הוכחה היא שילדה כבר, והולד שיוולד לה לאחר מכן אינו בספק בכורה.
**רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, הַלּוֹקֵת – הַקּוֹנֶה בְּהֵמָה הַמְּנִיקָה אֶת חַלְבָּה, לּוֹלֵד הַנּוֹמָצָא עִמָּה, מִן הַעֹבֵד כּוֹכְבִים, ואִינוּ יוֹדַע אִם בָּנָה הוּא אִי לֹא. אֵין חוֹשְׁשִׁין שְׂמָא בְּנָה שֶׁל אַחֲרֵת הֵי, והיא עדיין לא ילדה כלל, וממילא, הולד שתלד לאחר מכן יהיה בספק בכורה, אלא אומרים אנו שודאי בנה הוא, והולד שתלד לאחר מכן, ודאי אינו בכור.
דין נוסף אומרת המשנה בענין בהמה המניקה ולד, שהוכחה היא שהוא ולד שלה: וכן אם נכנס בעל הבית לתוף עדרו, והיו לו בעדר שתי קבוצות של בהמות, שעומדות ללדת. האחת, בהמות שעדיין לא ילדו מעולם. והשניה, בהמות שכבר ילדו בעבר. וְרֹאֵה אֶת הַמְּבִכִּירוֹת – הבהמות שזו להם הפעם ראשונה שהם יולדות, וולדותיהם בכורות הם, שהם מְנִיקוֹת מִחֻלְבֵּם לולדות שעמהם. וְאֵת שְׂאֵינָן מְבִכִּירוֹת – הבהמות שלידה זו אינה ראשונה להם, שגם הם מְנִיקוֹת מִחֻלְבֵּם לולדות שעמהם. ואינו יודע מי מהולדות נולדו מהמבכירות, ומי מהם נולד משאינם מבכירות. הדין הוא, שאין חוֹשְׁשִׁין שְׂמָא בְּנָה שֶׁל זֶה – המבכירה, כֹּא לֹא אֵצֶל זֶה – שאינה מבכירה. או שְׂמָא בְּנָה שֶׁל זֶה – שאינה מבכירה, כֹּא לֹא אֵצֶל זֶה – המבכירה. אלא תולים שכל ולד כרוך ויונק מאמו, והולדות שעם המבכירות ויונקות מהם, הרי הם ודאי בכורות, ואלו שעם שאינן מבכירות, ודאי אינם בכורות.**

גמרא

הגמרא מביאה שמועה של רב, בענין פסק ההלכה בנידונים שבמשניות שבפרק זה, ומתוך כך תברר ההלכה בנידון משנתנו. אומרת הגמרא: **אִמֵּר רַב נְחֻמַּן מְשַׁמֵּיהַ דְרַב, הַלְכָתָא בְּבֹלְיָה פְּרִיקִין** – כל הדינים המוזכרים במשניות שבפרק זה, הלכה הם. בין אם מוזכרים הם בשם תנא מסוים, ובין אם מובאים הם בסתם, ללא שם תנא. כֹּר – חוץ מִפְּלוֹנְתָא – מדינים שיש בהם מחלוקת.
הגמרא מבררת לענין איזה דין מהדינים השנניים בפרק זה, הוצרך רב לומר כלל זה. אומרת הגמרא: **אִמֵּר רַב שְׁשֵׁת, אִמֵּינָא** – סבור אני לומר, כי יינם וישיבם רב אמר להא שמעיתא – שרב אמר שמועה זו, בשעה שנמנם ונשכב לישון. לפי שיש לתמוה על דבריו, אִהֵינָא – לענין איזה דין הוצרך לומר כלל זה שהלכה כמשנה שאין בה מחלוקת. אִלֵּימָא אִרִּישָׁא – שכל דין האשון המוזכר בפרק זה (לעיל טז) שאמר רבי ישמעאל שיש גיל מסוים, שודאי הוא שעדיין לא ילדה הבהמה, והולד הראשון שנולד אחר גיל זה ודאי בכור הוא. ועל זה אמר רב שהלכה כמשנה זו. הרי (מפליגי) (מפלגי פליגי) רבי

אָחַת זֶה – בין טומאת משא, וְאָחַת זֶה – ובין טומאת מגע, מטמאה הנבילה עַד שתתעפש לגמרי ושוב לא תהיה ראויה אפילו לאכילת כֶּלֶב, קשה, הֲאֵ חוּיָא לְכֶלֶב – הרי עדיין ראויה החררה לכלב, ומדוע אמר רבי חייא שאינה מטמאה במשא. מסיקה הגמרא: קִשְׁיָא – אכן קשה הדבר.

הגמרא מבארת את טעמם של בר פדא ורבי יוחנן: גִּזְפָּא – נבאר את המחלוקת שהובאה בסמוך, כֹּר פְּדָא אִמֵּר טוּמְאָה חַמוּדָה עַד לְגַר וְטוּמְאָה קְלָה עַד לְכֶלֶב, וְרַבִּי יוֹחָנָן אִמֵּר אָחַת זֶה וְאָחַת זֶה עַד לְכֶלֶב. מבררת הגמרא: מֵאֵי טַעְמֵיהַ דְכֹר פְּדָא – מהו טעמו של בר פדא הסובר שנבילה שאינה ראויה לאכילת אדם, אינה מטמאה טומאה חמודה. ומשיבה: דְּכִתִּיב (דברים יד כא) לֹא תֹאכְלוּ כֹל נְבִילָה לְגַר וְגו' אֲשֶׁר בְּשַׂעְרֵיהַ תִּתְּנֶנָּה וְאֶכְלָה, ודורשים, שנבילה הֲרָאוּיָה לְגַר וְגו' – גר תושב, כלומר, לאכילת אדם, קְרוּיָה נְבִילָה וּמִטְמֵאָה טוּמְאָה חַמוּדָה, וְשְׂאֵינָה רְאוּיָה לְגַר – אבל אם אינה ראויה לאכילת גר, לפי שהתעפשה, אֵינָה קְרוּיָה נְבִילָה ואינה מטמאה טומאה חמודה.

מבררת הגמרא את טעמו של רבי יוחנן: וְאִידֵךְ – ורבי יוחנן, מדוע אינו דורש את הפסוק כמו בר פדא. משיבה הגמרא: שלפי רבי יוחנן נצרך פסוק זה לְמַעוּטֵיהַ הֵיכָא דְהִפְרִיחָהּ מְעִיקְרָא – למעט נבילה שמעולם לא היתה ראויה לאכילת אדם, כגון שבחיה שברו אבריה והתליעו, שאינה מטמאה מפני שמעולם לא חלה עליה תורת טומאה, ולפיכך אין ללמוד מפסוק זה לאופן שמתחילתה היתה ראויה לאכילה ואחר כך התעפשה.

מבררת הגמרא: וְאִידֵךְ – בר פדא הסובר שמפסוק זה ממעטים נבילה שהיתה ראויה לאכילה ונתעפשה, היאך דורש כן, הרי פסוק זה נצרך למעט נבילה שמעולם לא היתה ראויה לאכילה. משיבה הגמרא: נבילה שהפריחה מְעִיקְרָא לֹא צְרִיכָא קְרָא לְמַעוּטֵיהַ – אין צריך פסוק כדי ללמד שאין בה טומאה, שהרי עֲפָרָא בְּעֵלְמָא הוּא – הרי היא חשובה כמו עפר ולא שייכת בה תורת טומאה, ולפיכך סובר שבהכרח הפסוק נדרש לענין בהמה שהיתה ראויה לאכילה ואחר כך התעפשה ואינה ראויה לאכילת אדם, שפקעה ממנה טומאת נבילה. הגמרא מקשה סתירה בדברי רבי יוחנן: תַּנֵּן בַּמשְׁנֵינָא (לעיל כא), רַבִּי אֵילֵעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, בְּהֵמָה נִסָּה שֶׁשֶׁפַּעַת הִרְדֵת דָּם, הֲרִי זֶה תִקְבֵר וְנִפְתָּרֵת מִן הַכְּבוֹרָה, וְהִנֵּי וְשִׁנְהָ רַבִּי חֵינָא בְּבִרְיָתָא, שהחררה אֵינָה מִטְמֵאָה לֹא כִּמְנַע וְלֹא כִּמְשָׂא, וְאִמֵּר רַבִּי יוֹחָנָן בְּבִיאור דְּבִרֵי רַבִּי חֵינָא, מְשֹׁם בִּיטוּל בְּרֹב נְעוּזָה – מה שאמרו שאינה מטמאה הוא לפי שכשנימוח הולד מתבטל הוא ברוב הדם היוצא עמו מרחם האם. וקשה מֵאֵי אִירִיָא – מדוע נקט רבי יוחנן דווקא מְשֹׁם בִּיטוּל בְּרֹב, תִּפְיֹק לִי דְלֹא אִיתְחַזִּי כְּלָל – הרי גם בלא זה אפשר לפרש שאינה מטמאה משום שלא היתה ראויה מעולם לאכילת אדם, שבזה גם רבי יוחנן מודה.

מתרצת הגמרא: הֵא נָמִי אִיתְחַזִּי מְעִיקְרָא אֲנָב אִימֵיהַ – גם ולד זה המעורב בחררה, היה ראוי מתחילתו לאכילה, שכן אם לא היתה הבהמה מפילה את החררה והיו שוחטים אותה, היתה החררה ראויה לאכילה יחד עם בשר האם.

הגמרא חוזרת לדון בדיון ציר הניקח מעם הארץ: תַּנֵּן הָתָם – במסכת מכשירין (פ"ז א), רַבִּי אֵילֵעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, צִיר טְהוֹר – מוהל היוצא מן הדגים כשמולחים אותם, המעורב במים, שניקח מעם הארץ, וטיהר אותו על ידי השקה במי מקוה, שְׁנַפְלָה לְתוֹכּוֹ אַחֲרֵי ההשקה מִים כֹּל שְׂהוּא, טָמֵא – חזר הציר לטומאתו.

אִמֵּר רַב נְחֻמַּן אִמֵּר רַבָּה כֹּר אֲבוּתָה, זֹאת אוֹמֵרֵת – ממשנה זו למדנו, שְׁנַחֲשָׁדוּ, כלומר, רגילים עַמֵי הָאֲרֵץ לְעֵרֵב מְחֻצָּה [מים] בְּצִירֵי שֶׁלָּהֶם, ולכן חזר הציר לטומאתו, שכן אף על פי שכבר נתבטלו המים בתוכו מקודם, מכל מקום כעת שנפל עוד משדו מים בציר, נהפכו המים להיות רוב, ועל ידי כן חוזרים הם לטומאתם.

מקשה הגמרא על דברי רב נחמן: וְלָמָּה לִי – למה נקט רב נחמן שחשודים לערב מְחֻצָּה מים בציר, אִפִּילוּ בְּצִיר מְחֻצָּה נָמִי וְהִנֵּי מְשֹׁהוּ, הֲוֵה לִיּוֹה פְלָגָא וּפְלָגָא לֹא כְּטִיל – והרי גם אם היו חשודים

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58

המשך ביאור למס' בכורות ליום רביעי עמ' ב

1 וְשָׁמְעָאֵל וְרַבִּי עֲקִיבָא בְּדִין זֶה, שְׁלֹדַעַת רַבִּי עֲקִיבָא, גַּם אִם לֹא יִלְדָה
2 הַבְּהֵמָה וְלֹד מִמֶּשׁ, אֲלֵא הַפִּילָה חֲתִיכָה, הוֹלֵד הַבֵּא אַחֲרָיו אֵינוֹ בְּכוֹר.
3 זֶה יִכּוֹל לִהְיוֹת גַּם בְּתוֹךְ גִּיל זֶה. וְאִם כֵּן לֹא עַל זֶה אָמַר רַב שְׁכָן
4 הַלְכָה, שֶׁהָרִי אָמַר חוּץ מִדִּין שִׁישׁ בּוֹ מַחְלוּקָתָא.
5 מִמְּשִׁיכָה הַגְּמָרָא: אֲלֵא נִפְרַשׁ אֶת דְּבָרֵי רַב אֲדָרְבָּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב
6 – עַל דֵּינוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב שֶׁאָמַר בְּמִשְׁנֵה הַשְּׁנִיָּה (לְעִיל בֵּא),
7 שְׁבֵהמָה שֶׁהַפִּילָה חֲתִיכַת דָּם, הוֹלֵד הַבֵּא לֵאחֲרַי מִכֵּן אֵינוֹ בְּכוֹר,
8 וְהַחֲתִיכָה תִּיקְבֵר. וְעַל זֶה אָמַר רַב שֶׁהַלְכָה כְּדַבְּרֵיו. דּוּחָה הַגְּמָרָא: אֵין
9 לִפְרֹשׁ כֵּן, מֵאַחַר שִׁישׁ כֻּלָּל שְׁמִשְׁנָתָא – שְׁדַבְּרֵיו שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן
10 יַעֲקֹב, הֵם קָב – דְּבָרִים מוֹעֵטִים, וְנִקְיָי – שְׁכַל מַה שֶׁאָמַר הַלְכָה
11 כְּמוֹתוֹ, וְלֹא הִיָּה רַב צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֵנוּ שֶׁהַלְכָה כְּדַבְּרֵיו.
12 מִמְּשִׁיכָה הַגְּמָרָא: אֲלֵא נִפְרַשׁ שֶׁרַב אָמַר כֵּן אֲדָרְבָּי שְׁמַעוֹן בֶּן
13 גַּמְלִיאֵל שֶׁאָמַר בְּמִשְׁנֵתֵינוּ שְׁבֵהמָה הַמֵּינְקַת וְדָאֵי בְּנָה הוּא. דּוּחָה
14 הַגְּמָרָא: אֵין לֹמַר כֵּן, שֶׁהָרִי מְפַלֵּג פְּלִיגָא – נַחֲלֵק הוּא בְּדִין זֶה עַל
15 חֲכָמִים בְּבִרְיֵיתָא לַהֲלֹךְ (כֵּד). וְאִם כֵּן לֹא עַל דִּין זֶה אָמַר רַב שְׁכָן הִיא
16 הַהֲלָכָה, שֶׁהָרִי אָמַר חוּץ מִדִּין שְׁנַחֲלֵקוּ בּוֹ.
17 מִמְּשִׁיכָה הַגְּמָרָא: אֲלֵא נִפְרַשׁ, שֶׁרַב אָמַר כֵּן אֲדָרְבָּי יוֹסִי בֶּן
18 הַמְּשׁוּלָּם, שֶׁאָמַר בְּמִשְׁנֵה לַהֲלֹךְ (כֵּד) שְׁמוֹתָר לְתִלוּשׁ מִשְׁעֵרוֹת הַבְּכוֹר,
19 בְּמִקּוֹם הַשְּׁחִיטָה. יֵשׁ לְדַחוֹת שְׁגָם לְדִין זֶה לֹא הוֹצֵרְךָ רַב לֹמַר אֶת
20 הַכֻּלָּל שֶׁהַלְכָה כֵּן, דִּהָא אָמַר רַב תַּנְדָּא וְיִמְנָא – שֶׁהָרִי כִּבֵּר אָמַר כֵּן

21 רַב, דְּאָמַר רַב (לַהֲלֹךְ שֵׁם) הַלְכָתָא בְּרַבִּי יוֹסִי בֶּן הַמְּשׁוּלָּם. וּמְדוּעַ
22 הוֹצֵרְךָ לְחוּזוֹר עַל זֶה שׁוֹב בְּכֻלָּל זֶה. אֲלֵא וְדָאֵי לֹא עַל דִּין זֶה הוֹצֵרְךָ
23 רַב לֹמַר כֵּן.
24 מִמְּשִׁיכָה הַגְּמָרָא: אֲלֵא נִפְרַשׁ שֶׁרַב אָמַר כֵּן אֲשַׁעֵר בְּעַל מוֹם – עַל
25 מַה שֶׁשָּׁנִינוּ לַהֲלֹךְ (כֵּה). בְּדִין שַׁעַר שֶׁל בְּכוֹר בְּעַל מוֹם שְׁנֹשֵׁר, וְאַחַר כֵּךְ
26 נִשְׁחַט הַבְּכוֹר אוֹ מוֹת, אִם מוֹתֵר לִיהֲנוֹת מִהַשְּׁעַר. דּוּחָה הַגְּמָרָא: אֵין
27 אִפְשָׁר לֹמַר כֵּן, לְפִי שְׁמִיפְלָג פְּלִיגָא בְּדִין זֶה עֲקָבִיא בֶּן מְהֵלְלָאֵל
28 וְרַבְּנָן בְּמִשְׁנֵה שֵׁם. שַׁעֲקִיָּא מִן מִהֵלְלָאֵל מִתִּיר אֶת הַשַּׁעַר בַּהֲנָאָה,
29 וְחֲכָמִים אוֹסְרִים. וְאִם כֵּן לֹא עַל דִּין זֶה אָמַר רַב שְׁכָן הַלְכָה, שֶׁהָרִי
30 אָמַר חוּץ מִדְּבַר שִׁישׁ בּוֹ מַחְלוּקָתָא.
31 מִסִּיקָה הַגְּמָרָא: לְעוֹלָם – בְּאִמַּת מוֹכְרָחִים אֲנוּ לִפְרֹשׁ שְׁדַבְּרֵי רַב
32 שֶׁאָמַר שְׁכָךְ הַהֲלָכָה, אֲדָרְבָּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל שְׁבִמְשַׁנְתֵּינוּ הוּא
33 שֶׁאָמַר כֵּן. וְלַעֲנִין מַה שֶׁחֲקִשׁוּ עַל כֵּךְ מִהַבְּרִייתָא לַהֲלֹךְ שְׁנַחֲלֵקוּ
34 חֲכָמִים עַל דְּבָרֵיו, מֵיִשְׁבַּת הַגְּמָרָא, וְהָא קָא מְשַׁמַּע לָן – וְהַשְּׁמִיעַ
35 לָנוּ רַב בּוּזָה, דְּבִרְיֵיתָא – שְׁמַחְלוּקָתָא שֶׁהוּבָאָה רַק בְּבִרְיֵיתָא וְלֹא
36 בְּמִשְׁנֵה, לֹא פְּלוּגְתָא הִיא – אֵינָה חֲשׁוּבָה כְּמַחְלוּקָתָא, וְלִכְךָ אֵין זֶה
37 בְּכֻלָּל מַה שֶׁאָמַר רַב חוּץ מִדְּבַר שִׁישׁ בּוֹ מַחְלוּקָתָא, אֲלֵא הַלְכָה כְּדַבְּרֵי
38 רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל.
39 מִקְּשָׁה הַגְּמָרָא: וְכִיִּן דְּאָמַר רַב הַלְכָתָא בְּבִלְיָה פִּירְקִין בְּרַ
40 מְפִלוּגְתָא,